LECȚIA TESTULUI DE LA KIEV: MAI MULTĂ MUNCĂ, MAI MULTĂ AMBIȚIE!

CARENȚE...

A trecut o săptămînă de la meciul de la Kiev, primul examen al „tricolorilor" noștri în acest an. Un examen la care, în afară că echipa noastră a căzut, pierzînd net și fără drept de apel, a impresionat neplăcut maniera sa de joc, felul cum s-a prezentat pe teren, evoluția sa departe de cerințele unui „test" atît de important și de la care am fi așteptat — în afară de un rezultat mai bun — constatări pozitive, încurajatoare pentru viitoarele — și atît de apropiatele ! — meciuri oficiale ale reprezentativei române.

Din urmărirea meciului la televizor, din relatările ample ale presei, desfășurarea meciului U.R.S.S. — România este binecunoscută. Comentatorii acestei partide sînt de acord că el a reprezentat un eșec al fotbaliștilor noștri și că roadele așa-numitei „noi politici a echipei naționale" n-au putut fi sub nici o formă sesizate.

Sub ce aspecte echipa română a decepționat, care au fost — sintetic — punctele slabe ale evoluției sale generale la Kiev, vom încerca să arătăm în aceste rînduri :

a) **Pregătirea fizică a fotbaliștilor noștri n-a corespuns solicitărilor acestui joc,** deși el era amical, iar adversarul întîlnit nu se găsea deloc în cel mai bun punct al pregătirii sale, reprezentativa sovietică aflîndu-se, la ora aceea, după numai două etape de campionat. (Mai mult chiar, reunirea lotului lui Goreanski pentru meciul de miercuri se făcuse abia luni, după etapă).

b) Orice echipă de fotbal cu oarecari pretenții (cu atît mai mult una reprezentativă !) trebuie să aibă **o idee proprie de joc,** partitura pe care o interpretează, cu mai multă sau mai puțină virtuozitate. Miercurea trecută la Kiev, însă, **echipa noastră n-a lăsat nici pe departe impresia că joacă după o concepție proprie ei,** care s-o caracterizeze. În evoluția sa împotriva echipei sovietice au dominat întîmplarea, inspirația de moment.

c) O altă cauză care a dat impresia că echipa română a constituit un mecanism dereglat pe Stadionul Central din Kiev a constituit-o, după părerea noastră, faptul că **s-a jucat cu „libero", joc nespecific echipei noastre reprezentative și** — mai ales — **insuficient aplicat anterior.** Un asemenea joc ar fi avut șanse de succes dacă el ar fi fost utilizat consecvent în lunile de pregătire de pînă acum, dacă ar fi devenit familiar apărătorilor noștri. Dar, din păcate, cei trei jucători direct implicați în această tactică (Pescaru, Sameș, Anca) au jucat prea puțin împreună, în rolurile respective, ceea ce a dus la slăbiciunile de la Kiev, cu consecințe asupra întregului angrenaj al echipei.

d) Mijlocul terenului, mai corect spus **linia de mijloc a echipei, n-a dat randamentul scontat.** Deși, în teorie, Anca era mijlocaș, el a jucat, practic, ca al doilea fundaș central, lîngă Sameș. Așa încît, din trei mijlocași au rămas doi, Dumitru și Radu Nunweiller. Primul, departe de posibilitățile lui reale (ceea ce i-a atras și înlocuirea din final), și-a pierdut — parcă — specialitatea deposedării, ca și capacitatea de acoperire a unei mari zone, care-l caracteriza. Cel de al doilea, jucînd — după cum ne mărturisea — cu teama de a nu da jocului echipei tenta sa personală, condamnată într-un trecut nu prea îndepărtat, a jucat oscilant, cu ezitări, fără personalitate.

e) **Atacul echipei României a avut în acest meci o evoluție departe de așteptări.** Trei, care se profila ca o soluție pentru postul de extrem-dreapta, n-a dat nici randamentul minimal ; Dumitrache a continuat să joace izolat; Lucescu este departe de forma lui bună ; Mureșan (introdus după pauză) mai are de parcurs un drum lung de la... mijlocașul echipei „U" Cluj la vîrful de atac al echipei naționale ; Marcu, prin unilateralitatea stilului său, este handicapat în întîlniri de nivel internațional ridicat. De altfel, este semnificativ faptul că la Kiev, dintre cei cinci jucători folosiți în linia ofensivă, în tot meciul, **unul singur** (Mureșan) a tras, **o singură dată,** pe spațiul porții!

Desigur, unele din aceste carențe sesizate în meciul de la Kiev țin de **situații de fond** din fotbalul nostru, implică măsuri de amploare mai largă decît sfera echipei naționale. **Sînt însă, destule laturi perfectibile în jocul „tricolorilor",** chiar pentru viitorul apropiat, ceea ce ne face să exprimăm părerea că următorul examen al reprezentativei, cel de la 6 mai de la Tirana, poate fi abordat cu mult mai multe șanse de reușită.

Radu URZICEANU

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

U. R. S. S. – ROMÂNIA 2–0 (0–0)

Stadionul Central din Kiev ; timp răcoros ; teren foarte bun ; repriza secundă în nocturnă ; spectatori 70 000.

AU MARCAT : Oniscenko (min. 17), Muntean (min. 68)

U.R.S.S. : Rudakov (min. 86 Pilgui) — Dzodzuașvili, Olșanski, Kaplicinii, Lovcev — Muntean, Vasenin (min. 46 Fomenko), Kolotov — Oniscenko, Andriașian (min. 46 Nikonov), Blohin (min. 70 Fedotov).

ROMÂNIA : Răducanu 7 — Sătmăreanu 7, Pescaru 5 (min. 46 Vlad 6), Sameș 6, Deleanu 5 — Dumitru 6 (min. 82 Beldeanu), Anca 6, Nunweiller VI 6 — Troi 5 (min. 66 Marcu 5), Dumitrache 6 (min. 46 Mureșan 6), Lucescu 5.

A condus bine arbitrul I. Szilvassy (Ungaria).

● **La ODESA,** în meciul echipelor de tineret sub 23 de ani, **U.R.S.S. — România 2—0 (1—0),** prin punctele marcate de Jukov (min. 12) și Tipianin (min. 69).

Două aspecte din meciul de la Kiev.
În dreapta : Vasenin (nr. 8) respinge cu capul, printre Troi și Nunweiller VI, asistat de Olșanski și Muntean.
Jos : Față elocventă : Dumitrache, singur între cinci jucători adverși !
Foto : S. BAKCI

ECHIPA NAȚIONALĂ TREBUIE SĂ OPTEZE

Zilele care s-au scurs de la meciul susținut la Kiev au micșorat, ca într-o clepsidră, numărul celor care ne separă de Tirana. Așa stînd lucrurile, dați-i voie cronicarului prezent la Kiev să privească, spre Tirana, prin lentila instalată pe marele stadion sovietic.

Despre Kiev s-a scris mult. Au fost descoperite pete întunecate în toate compartimentele echipei noastre. Dar, privind prin lentila-Kiev și îndreptînd vizorul spre Tirana, multe din aceste pete apar ca fiind tranzitorii.

Admițînd că linia de fund a echipei noastre pentru Tirana își va putea regăsi o marjă de siguranță prin reintroducerea lui Dinu, admițînd că Dumitru și Radu Nunweiller vor regăsi forma fizică aptă să facă din ei eroii atîtor meciuri, cronicarul își concentrează gîndurile asupra unei probleme de fond : a ceea a posibilității de dinamizare și concretizare a atacului.

În fotbalul românesc (ca și în cel mondial) problema cea mai acută din viața unei echipe este modalitatea de a sparge apărările adverse, întotdeauna fortificate, aglomerate și eșalonate. Această problemă a devenit foarte pregnantă și la Kiev.

Planul de reorganizare a formulei ofensive, preconizat de antrenorul Valentin Stănescu, nu a dat rezultate pe stadionul din Kiev. (Spunînd asta, avem în vedere și eventualele cîștiguri de formă pe care le-ar realiza Troi și Marcu (sau Iordănescu) întru susținerea jocului lor de extreme clasice).

Chestiunea este mult mai complicată decît lasă impresia.

Valentin Stănescu reproșează, pe bună dreptate, inexistența blocului funcțional în meciul de la Kiev. Ne punem însă întrebarea : care să fie motivele dispariției blocului funcțional ?

În ultimii 7, 8 ani, în fotbalul nostru au existat două idei tactice care au dat rezultate interesante. Este vorba despre ideea tactică a Rapidului 1965—1967 și ideea tactică a echipei naționale 1969—1972. Ce au urmărit, în esență, aceste idei ? Valentin Stănescu (antrenorul de atunci al Rapidului) și Angelo Niculescu au pornit de la următoarele realități :

1) **în fotbalul românesc e foarte rar să găsești 11 jucători capabili să se integreze cu norma întreagă într-un bloc funcțional ;**

2) **în fotbalul românesc, numărul extremelor adevărate este foarte redus,** istoria lui putînd cita în această perioadă doar numele lui Pîrcălab. Această situație a fost valabilă atît pentru Rapidul lui Năsturescu și Codreanu, cît și pentru echipa națională a perioadei amintite.

3) atît la Rapid 1966 cît și în echipa națională 1969—1972 au existat cîte doi jucători cu un profil tehnico-tactic irepetabil (i-am numit pe Dumitriu II—Ionescu și Dobrin—Dumitrache), a căror integrare nu putea urma canoane prestabilite. Acești doi jucători aveau două alternative : a) eliminarea din echipă sau b) ordonarea echipei în funcție de aptitudinile lor.

Marele calcul al probabilităților la care s-au supus cei doi antrenori a avut drept urmare organizarea celor două echipe într-un bloc funcțional de opt jucători de cîmp, care a fost pus la dispoziția trandemurilor din față. Menționăm că această idee tactică, pornind de la valorificarea calităților speciale a doi jucători de excepție tehnico-tactică, nu a fost caracteristică doar pentru fotbalul nostru. Este suficient să amintim că Alf Ramsey, în campionatul mondial din Anglia, a apelat la aceeași aritmetică simplă.

Astăzi, echipa națională se află în fața acestei dileme. Există, în momentul de față, un duel subteran între ideea de a asigura penetrația atacului prin mijloace frontale (în care tenorii să fie, ca și în atîtea alte rînduri, Dobrin și Dumitrache), și ideea cea nouă, care mizează pe forța de învăluire a unor extreme care, deocamdată, există doar în speranțele noastre.

În așteptarea jocului de la Tirana, socotim că **aceasta este problema fundamentală. Echipa națională trebuie să opteze pentru una dintre formule.** Ambiguitatea care a însoțit-o în ultima vreme, și care s-a făcut remarcată în mod special la Kiev, nu poate fi în nici un caz un sfetnic bun. La urma urmelor, reducînd totul la absurd, trebuie să știi dacă te poți aștepta mai mult de la un atac condus de extrema Troi sau de la unul declanșat de vîrful Dumitrache.

Restul e o chestiune de rutină, cu implicații mult mai puțin importante...

Ioan CHIRILA

RELAȚIA RECUPERARE – CONSTRUCȚIE ÎN JOCUL ECHIPEI NOASTRE

În mod obișnuit, statistica unui meci își propune să scoată în evidență o serie de lucruri care și așa rețin atenția spectatorului, prin caracterul lor bine concretizat în spațiu și în desfășurarea de ansamblu a ostilităților : raportul loviturilor de colț, frecvența și precizia șuturilor la poartă, numărul infracțiunilor sau cel al acțiunilor ofensive, de pildă.

De astă dată — și poate nu întîmplător — ne-am propus să urmărim în cadrul partidei de la Kiev, un aspect ceva mai intim legat de conținutul jocului, în faza premergătoare finalizării, care condiționează nemijlocit înseși eficacitatea și calitatea spectacolului sportiv. Cu alte cuvinte, ne-am propus să determinăm, în evoluția echipei noastre reprezentative, **ACTIVITATEA GENERALĂ DE RECUPERARE-CONSTRUCȚIE,** considerînd că aceasta exprimă cel mai bine complexitatea acțiunilor de apărare și atac, într-o formă cumulativă și dimensionează, mai aproape de realitate, valoarea omogenității și a spiritului colectiv.

Și vom începe analiza noastră tehnică propriu-zisă, pe marginea comportării tricolorilor în întîlnirea susținută săptămîna trecută în compania reprezentativei U.R.S.S., cu prestația acestora pe planul recuperării balonului, în vederea preluării inițiativei. Așadar, **CÎTE DIN ACȚIUNILE DE APĂRARE LE PUTEM CONSIDERA REUȘITE PE PARCURSUL CELOR 90 DE MINUTE DE JOC, PRIN INTERVENȚIA DIRECTĂ A APĂRĂTORILOR NOȘTRI ? CIFRA DE 43 ar fi** un indiciu destul de nesemnificativ și ar permite false interpretări, dacă n-am preciza că ea **REPREZINTĂ NUMAI APROXIMATIV JUMĂTATE DIN TOTALUL ATACURILOR SOVIETICE STOPATE ÎN FAZA LOR DE CONSTRUCȚIE.** Ceea ce înseamnă că **ÎN CEALALTĂ JUMĂTATE A ACȚIUNILOR OFENSIVE, ÎNTREPRINSE DE PARTENERII NOȘTRI DE JOC, ACEȘTIA AU GĂSIT CALE LIBERĂ SPRE FINALIZARE ȘI AU FINALIZAT,** mai puțin atunci cînd ei înșiși au comis erori în transmiterea mingii, cedîndu-ne pe această cale inițiativa.

Revenind la cifra celor 43 de recuperări prin depozedare, va mai trebui să adăugăm că, defalcată pe compartimente, aceasta ne oferă o imagine și mai sugestivă a contribuției efective a jucătorilor noștri, la momentul apărării colective : 26 cei patru fundași, 10 mijlocașii și 7 atacanții. Evident, o situație care pune în lumină **INEFICIENȚA DEFENSIVĂ A LINIEI NOASTRE MEDIANE,** ca și **ACTIVITATEA APROAPE FORMALĂ SUB ACEST RAPORT A ÎNAINTAȘILOR. S-A RECUPERAT, DECI, INSUFICIENT, COMPARATIV CU NECESITĂȚILE JOCULUI ȘI PRETENȚIILE OBȚINERII UNUI REZULTAT MERITORIU,** iar **ACEASTĂ RECUPERARE S-A FĂCUT, ÎN PRINCIPAL, DE PE POZIȚIA ULTIMEI ȘANSE DE DEPOSEDARE, ADICĂ ÎN ZONA DE PERICOL A PROPRIEI PORȚI.**

Și acum elementele de înregistrare, legate de construcția jocului : **CUM S-A PASAT ?** Din capul locului trebuie să spunem că **SUB ORICE CRITICĂ,** aproape de necrezut atîta vreme cît **TOTALUL TRANSMITERILOR GREȘITE ALE MINGII A ATINS CIFRA, RECORD NEGATIV PENTRU O NAȚIONALĂ, DE 63 ! Repartizată pe compartimentele echipei, situația se prezintă astfel : 20 fundașii, 28 mijlocașii și 15 atacanții. De aici și explicația, în bună măsură a faptului că ÎNAINTAȘILOR NOȘTRI LI S-AU OFERIT DIN SPATE MINGI INUTILIZABILE și că ATACURILE NOASTRE AU FOST LIPSITE, DIN ACEST MOTIV, DE CONSISTENȚĂ SAU AU FOST ÎNTÎMPLĂTOARE.**

Concluzia care se desprinde din studiul, chiar și sumar al acestor date, este simplă : **ÎN MECIUL DE LA KIEV, JUCĂTORII NOȘTRI AU RECUPERAT PUȚIN, ÎNAINTAȘII AU AVUT O PARTICIPARE SIMBOLICĂ ÎN CADRUL ACTIVITĂȚII DE APĂRARE COLECTIVĂ, S-A PASAT LA NIVELUL TEHNIC AL UNEI FORMAȚII DE CATEGORIE INFERIOARĂ, CEEA CE A INFLUENȚAT DIRECT ȘI NEGATIV ASUPRA CONSTRUCȚIEI ȘI EFICACITĂȚII JOCULUI.**

În aceste condiții, nici nu este de mirare că reprezentativa noastră a avut o comportare care a nemulțumit. **O ASTFEL DE COMPORTARE ESTE, ÎN PRIMUL RÎND, CONSECINȚA INSTRUIRII LA CLUBURI LA CARE, ADĂUGĂM NOI, ȘI INSUFICIENȚELE FLAGRANTE MANIFESTATE PE PLANUL STRUCTURII DE ECHIPĂ, A REPREZENTATIVEI, A OMOGENITĂȚII ACESTEIA ȘI IDEII SALE DE JOC.** De aceea considerăm că timpul rămas pînă la confruntările oficiale din cursul lunii viitoare trebuie folosit din plin, pentru remedierea unor lipsuri, imperios și practic... remediabile.